

Paarskapje

(of: hoe vaak kan je het verkeerde vragen, en toch goed terecht komen?)

Er was eens een meisje wat Paarskapje heette. Ze woonde met haar ouders in een klein huisje in het bos, zoals er zo veel mensen in sprookjesland in kleine huisjes in bossen schijnen te wonen. Hoewel, waren het wel haar ouders? Naarmate ze ouder werd, begon Paarskapje daar steeds meer aan te twijfelen, want wie noemt zijn eigen kind nou Paarskapje? Bovendien, ze voelde zich niet thuis in het huisje in het bos, ze had het gevoel dat ze in een villa in de stad thuishoorde, of misschien zelfs wel in een paleis. Dus toen ze 11 was, en zich oud genoeg voelde om de waarheid te weten, vroeg ze aan haar (pleeg)ouders hoe het zat. Haar pleegouders keken elkaar aan, en besloten haar de waarheid te vertellen. “We hebben je gevonden” zei haar pleegmoeder, “in een gouden mandje, met handgeweven zijden lakens, en een diamanten fopspeen in je mond.” Paarskapje was blij dat te horen, het klopte dus, ze was een prinsesje of zo iets. Nu wist ze het zeker, en ze moest haar echte ouders gaan zoeken. Maar toen ze dat vertelde, zei haar pleegvader: “Beste Paarskapje, dat hebben wij ook al geprobeerd. We hadden meteen door dat je een prinsesje moest zijn toen we jou zo zagen met je mandje, lakentjes en fopspeen. Dus toen hebben we een lange reis gemaakt, eerst naar het koninklijk paleis van Noordland. Maar toen we daar aanklopten en vroegen, of men misschien een prinsesje miste, vroeg de koningin of ze de fopspeen mocht bekijken om het zeker te weten. En zodra ze die in handen had, werden we naar buiten gewerkt en ging de poort van het paleis achter ons dicht. Daarna zijn we gegaan naar Oostland, en de koning aldaar wilde het gouden wiegje van dichterbij bekijken voor we binnen mochten, waarna weer de paleispoort in ons gezicht gesmeten werd, en we buiten stonden, alleen nog met jou, en je lakentjes. Toen hebben we onze zoektocht maar opgegeven, en zijn teruggegaan naar ons huisje in het bos, om daar nog lang en gelukkig te leven met jou, en we hebben je opgevoed als onze eigen dochter.”

“Daar ben ik jullie heel dankbaar voor” zei Paarskapje, “maar nu ik weet dat ik een prinsesje ben, kan ik hier niet blijven. Ik moet op zoek naar mijn echte ouders. Lieve pleegvader en pleegmoeder, morgen ga ik de wijde wereld in, en naam ik mijn zijden lakentjes mee om uit te zoeken waar ik vandaan kom.” En wat haar pleegouders ook probeerden om Paarskapje te overtuigen om bij hen te blijven, het mocht niet baten, het meisje was er van overtuigd wat ze moest doen.

Dus de volgende dag pakte ze haar lakentjes, een lunchpakketje en haar mobiele telefoon in een paars rugzakje, passend bij haar kapje, en ze ging op weg. Omdat haar ouders al in het noorden en oosten geweest waren, besloot ze naar het zuiden te gaan. Ze liep en ze liep, en tegen de avond had ze de rand van het grote bos nog niet bereikt. Blijkbaar was dit een dunbevolkt stuk bos, want ze had al in geen uren meer een huisje of hutje gezien, dus ze begon zich af te vragen waar ze de nacht zou moeten doorbrengen. Uiteindelijk nam ze genoegen met een holle boom waar ze in ieder geval een beetje beschut zat tegen de kou, en ze viel in slaap.

Het was nog nacht toen ze gewekt werd door een paar eekhoorns, die probeerden haar de boom uit te slepen. “Wat zijn jullie aan het doen?” vroeg Paarskapje. “Je kan beter vragen wat jij aan het doen bent” zei een van de eekhoorns. “Ja, slapen in onze geheime eikeltjes-voorraad, dat kan echt niet hoor” zei de andere eekhoorn. “Ssst, zeg nou niet dat het onze geheime voorraad was” zei de eerste, “die moet geheim blijven domkop!”. Maar Paarskapje zei: “het spijt me lieve eekhoorns, ik was niet van plan jullie eikels te stelen, of in jullie voorraadboom te slapen. Ik wist niet dat de boom van iemand was, ik zocht gewoon een plek om te slapen.” De eekhoortjes bekeken het meisje eens goed, en besloten haar te vertrouwen. “Weet je wat” zei de eekhoorn, “je mag hier blijven slapen, en we zouden geen goede gastheren zijn, als we je niet wat te eten zouden aanbieden. Kom, we gaan eikeltjessoep voor je maken!”. En dat deden ze. Al snel vulde de holle boom zich met de heerlijke geur van dampende eikeltjessoep, en even later zaten Paarskapje en de eekhoortjes te genieten van de soep. “Ik kan jullie helaas niet betalen voor de soep en voor jullie gastvrijheid. Maar als ik mijn rechten als prinses weer heb, dan zal ik jullie belonen voor jullie goedheid.” zei Paarskapje.

De volgende morgen nam Paarskapje afscheid van de eekhoorns, en zag nu in het ochtendlicht dat er op de boom een opschrift stond: “Knabbel en Babel, Eikeltjes Restaurant”. Had dat er gisteravond ook al gestaan en had ze het in het donker niet kunnen lezen, of was het iets nieuws en waren de eekhoorns nu een restaurant begonnen omdat Paarskapje zo van de soep genoten had? Wie zou het zeggen? Maar hoe dan ook, Paarskapje vervolgde haar tocht en bereikte na een tijdje eindelijk de rand van het bos. Voor zich zag ze glooiende weilanden met in de verte een brede rivier. De weg liep recht op die rivier af, en Paarskapje dus ook. Ze kwam op een kruispunt van wegen. Waar moest ze nu heen? Gelukkig stond er een wegwijs-paddenstoel, rood met witte stippen, en op de stippen stonden kleine pijltjes met bijschriften van waar het heen wees, en hoe ver het was. Maar Paarskapje kende al deze plaatsnamen niet. Ze moest naar een paleis, maar waar dat was, dat wist ze niet. Zuchtend ging ze zitten naast de paddenstoel. “Wist ik maar waar ik heen moest...” zuchtte ze. “Waar moet je heen?” vroeg de paddenstoel. Want wegwijs-paddenstoelen zijn magisch, en kunnen je vertellen waar je moet zijn. “Naar een paleis” zei Paarskapje. De stippen op de paddenstoel begonnen te knippen en verschuiven, en er kwamen richtingen en afstanden te staan naar paleizen in de hele wereld, van Soestdijk tot Tokio. Paarskapje bekeek de afstanden, en besloot naar een paleis in de buurt te gaan. Die pijl wees recht naar de rivier, en de paddenstoel gaf er ook een routebeschrijving bij, want het was het geavanceerde model wegwijs-paddenstoel, met internetaansluiting en navigatiesoftware: “Volg de weg tot het volgende kruispunt. Sla linksaf. Vervolg deze weg tot de rivier. Steek de rivier over. Vervolg de weg tot in een donker bos. Aan het eind van het bos, rechtsaf. Na 4 kilometer: bestemming bereikt.” Paarskapje bedankte de wegwijs-paddenstoel en ging de aangegeven weg in, zich niet realiserend hoe veel ze haar zoektocht verder had kunnen helpen via een paddenstoel met internetaansluiting.

Maar toen ze bij de rivier kwam, wist ze niet hoe ze verder moest. De paddenstoel had gezegd dat ze de rivier over moest, maar ze zag nergens een brug. Wat ze wel zag, was een hele grote goudvis. Zuchtend ging ze zitten aan de oever, en de goudvis kwam naar haar toe. “Wist ik maar hoe ik aan de overkant kan komen...” zuchtte ze. De goudvis sprak haar aan en zei: “Ik ben een magische goudvis. Als je me aait, mag ik een wens voor je vervullen.” Dus Paarskapje aaide de goudvis, die dat erg prettig leek te vinden, en zei: “Ik wou dat ik aan de overkant van de rivier was.” En als bij toverslag was ze aan de overkant van de rivier. “Bedankt goudvis” zei Paarskapje, “Als ik weer prinses ben, zal ik je rijkelijk belonen voor je hulp!”. Ze vervolgde haar weg, zich niet realiserend dat ze zo veel meer had kunnen doen met haar wens.

Ze liep en liep, en kwam bij het donkere bos waar de Paddenstoel het over gehad had. Dit bos was heel anders dan het bos waarin ze was opgegroeid. Het was er donker, en eng. De bomen zagen er uit alsof ze enge gezichten hadden, en takken die op armen of tentakels leken. Maar Paarskapje vervolgde haar weg, want ze had geen idee of er een andere weg zou zijn, en ze moest het paleis vinden wat aan de andere kant van dit bos lag. Het bos was groter dan ze gedacht had, en Paarskapje begon honger te krijgen. Dank zij de eikeltjessoep, had ze haar lunchpakketje nog niet hoeven opeten, dus ze ging zitten op een open plek die iets minder eng was dan de rest van het bos, en pakte haar boterhammen. Plotseling werd ze op haar schouder getikt door een boomtak. “Wat eet jij daar?” zei de diepe stem van een enge boom. “Boterhammen met hazelnootpasta” zei Paarskapje. De boom gromde en bromde. “Dat dacht ik al, dat je van mijn familie zat te eten! Ik ben een Hazelaar, en ik zal het nageslacht van mijn familie wreken!” Hij zwiepte met zijn takken en probeerde Paarskapje te pakken, die snel wegrende naar de andere kant van de open plek. Buiten het bereik van de takken van de woeste hazelaar stond ze uit te puffen, tot ze weer op haar rug getikt werd door een tak van een andere boom. “Hij is wel vaker zo, zo woest” zei de boom. “Trek het je niet aan, hier ben je veilig.” “Dank je wel” zei Paarskapje. “Wil je misschien ook een hapje van mijn boterham? Jammer dat ik die lekkere eikeltjessoep van de eekhoorns niet heb meegenomen, anders hadden we een hele maaltijd gehad.” De boom werd ineens razend en gromde en bromde. “Wat? Heb jij eikeltjessoep gegeten? Mijn verwanten, gereduceerd tot soep? Ik zal de eer van alle Eiken wreken door jou te vangen!”. Paarskapje rende snel weg en verschool zich achter een derde boom. “Wat voor boom ben jij?” vroeg ze voor de zekerheid. “Ik ben een berk” zei de berk. “Heb je soms ook mijn verwanten gegeten”. “Niet dat ik weet” zei Paarskapje, die zich probeerde te

herinneren wat er aan een berk groeit. “Geen berkenbast, geen berkenbladeren. Beukennootjes, dat is toch niet van een berk hè?” “Nee, beukennootjes zijn van de beuk, dom kind!” zei de berk. “Gelukkig, dan kan ik zeggen, dat ik nog nooit iets van een berk gegeten heb” zei Paarskapje. “Dan zal ik je beschermen tegen de kwade hazelaar en eik” zei de berk. Dat was erg dapper van hem, want de eik zag er veel groter en sterker uit, en de hazelaar zag er veel enger uit. “Dank je wel lieve berk” zei Paarskapje, “als ik weer prinses ben, zal ik je belonen voor je hulp, en zullen de berkenbomen in het hele koninkrijk heilige bomen worden, en een paars strikje krijgen.” De boom fronste iets wat vermoedelijk zijn wenkbrauw was bij het horen van dat paarse strikje, maar hij deed wat hij beloofd had, en zorgde dat Paarskapje veilig weg kon komen.

Eenmaal buiten het bos, vervolgde Paarskapje haar weg, en zag al snel het kasteel liggen. Toen ze dichterbij kwam, viel haar op, dat er geen wachtposten stonden, en verder was er ook niemand te zien. Ze liep naar de poort en klopte aan. Vreemd, geen deurbel, dacht ze, maar het kwam wel vaker voor dat kastelen een beetje ouderwets waren. Ze klopte nog eens, want er werd niet opengedaan. Wat nu te doen? Misschien kon ze de bewoners bellen, bedacht Paarskapje, die zich ineens realiseerde dat ze een mobieltje had. Natuurlijk wist ze het nummer van dit kasteel niet, maar omdat ze een smart phone had, was dat natuurlijk snel genoeg op te zoeken. Dus ze belde, maar er werd niet opgenomen, en in combinatie met niet reageren op geklop op de deur, kon dat eigenlijk maar 1 ding betekenen : het leek wel alsof iedereen in het kasteel onder een betovering was en bezig om voor honderd jaar te slapen. Maar nee, als dat zo was, zou ze wel een berg stof zien, en zou het kasteel overwoekerd zijn door doornstruiken, en dat was niet zo. Wat nu te doen? Paarskapje keek rond of ze ergens iemand zag, en jawel, uit de schoorsteen van een huisje aan de rand van het bos, kwam wat rook. En waar rook is, zijn mensen, wist ze. Dus ze ging naar dat huisje, en trof daar een oude vrouw aan. Na een eerste kennismaking vroeg Paarskapje naar de situatie in het koninkrijk. Zoals ze al verwacht had, was het kasteel onder een vervloeking gekomen waardoor de koning, de koningin en al hun personeel in een magische slaap waren gekomen, en zo sliepen ze nu al meer dan 10 jaar. Alleen de oude vrouw, die huishoudster geweest was in de hofhouding, was ontsnapt, met het baby-prinsesje. Zodra ze dat hoorde, wist Paarskapje het zeker: zij was dat baby-prinsesje geweest, dus ze vroeg de oude vrouw, wat ze gedaan had met de baby.

“Ik zal het verhaal vertellen” zei de vrouw. “nadat ik met het prinsesje het kasteel ontvlucht was, ben ik weggegaan uit het koninkrijk, omdat ik niet wist hoe ver de vloek zich zou uitstrekken. Zo zwief ik rond, maar na een tijdje wou ik eigenlijk terug gaan om te kijken hoe het thuis was. Maar ik wou de prinses niet in gevaar brengen, dus die heb ik toen achtergelaten bij een vriendelijk echtpaar in een huisje in het bos. Ik ging terug, en kreeg het druk, want als huishoudster kon ik het niet uitstaan dat het kasteel vies begon te worden. Naar binnen durfde ik niet, maar ik maakte de buitenklant zo goed mogelijk schoon en verwijderde alle stof, spinnenwebben en doornstruiken. En daar had ik het zo druk mee, dat ik me pas veel later realiseerde, dat ik niet meer wist waar ik de prinses had achtergelaten. Zo veel huisjes in zo veel bossen, en ik had geen idee waar ik moest zijn. Dus toen bleef ik hier om mijn taak te vervullen. En ik hoop maar, dat de prinses nog leeft en dat alles goed met haar gaat.

Paarskapje liet nu de lakentjes zien waarin ze gevonden was, en de oude vrouw begon te huilen van geluk. “Ik herken die lakentjes” zei ze snikkend, “ik heb ze zelf geweven. Kijk, hier staat mijn handtekening in de hoek.” Paarskapje keek er naar. Ze had tot dan toe gedacht dat het een raar vlekje was, maar als je goed keek, zag je inderdaad dat er wat geschreven stond. De vrouw was dolblij dat de prinses terecht was, en Paarskapje was dolblij dat ze nu bewezen had dat ze een prinses was, en ze beloofde de oude huishoudster rijkelijk te belonen voor haar hulp om de vloek te ontvluchten, en haar trouw om al die tijd het kasteel onkruidvrij te houden.

Met die beloning in het vooruitzicht, vertelde de oude vrouw dat ze wist, dat de sleutel van het kasteel onder de mat bij de voordeur lag. Ze had nooit binnen durven gaan vanwege de vloek, maar nu de prinses terug was, en ze er rijkelijk voor beloond zou worden, was het een heel andere situatie. Dus ze gingen naar het kasteel, en vonden de sleutel waar de vrouw zei dat hij zou zijn. Ze openden de poort en gingen binnen. De huishoudster zag hoe vies en stoffig het binnen was, en ging meteen aan de slag met stofdoek en bleekmiddel, terwijl Paarskapje de kamers langs liep, op zoek

naar de koning en koningin, haar ouders.

Die vond ze in hun koninklijke bed in de koninklijke slaapkamer, diep in slaap, en bedenkt met spinnenwebben. Wat ze ook probeerde, ze kreeg ze niet wakker. En ook toen de huishoudster bij deze kamer aan kwam en begon de spinnenwebben weg te vegen, bleef het koninklijke echtpaar slapen. Zelfs toen de huishoudster een hele fles bleekmiddel over het bed, en over de hoogheden, uitgoot, gebeurde er niets. Dus ze verschoonde het bed, en trok de koning en koningin een nieuwe, schone pyjama aan, terwijl Paarskapje zich afvroeg, hoe de betovering te verbreken zou zijn. “Staat er hier een wegwijs-paddenstoel in de buurt?” vroeg ze. De huishoudster stopte even met boenen, en wees haar de weg naar de dichtstbijzijnde wegwijs-paddenstoel, iets wat eigenlijk heel vreemd was om te doen.

Paarskapje bedankte de oude vrouw en ging op weg in de aangegeven richting. En inderdaad, niet veel verder vond ze de paddenstoel. “kan je me de weg wijzen naar een goede tovenaar die me kan helpen een betovering te verbreken?” vroeg ze. De paddenstoel knikte, z'n stippen knipperden, en een er van toonde een pijl met een afstand die helemaal niet ver was. Paarskapje bedankte de paddenstoel en ging op weg in de aangegeven richting. Ze liep en liep, en kwam bij een bos waar ze nog niet eerder geweest was. Geen huisjes hier, maar wel heel veel paddenstoelen. Helaas niet van het wegwijs-type dus ze kon niet vragen of ze nog op de goede weg was. Maar ze wist hoe ver het ongeveer moest zijn, dus ze liep verder, tot ze het idee had, dat ze er nu dan toch moest zijn. Ze stond op een open plek in het bos, die bijna helemaal vol stond met paddenstoelen. Nergens een tovenaar te zien, maar voor de zekerheid riep ze: “Is er hier een tovenaar? Ik zoek een tovenaar en zal hem rijkelijk belonen voor zijn hulp.” Het bleef stil, of nee, ze hoorde iets, een heel zacht piepend geluidje. Een muis misschien? Of was het een stem. Ze stelde haar vraag opnieuw, en hoorde inderdaad weer het gepiep als antwoord. Na nog een keer vragen wist ze ongeveer waar het geluid vandaan kwam, en ze ging op haar knieën zitten bij de paddenstoel waar het geluid het best te horen was. Was dit ook een pratende paddenstoel? Nee, toen ze goed keek, zag ze een deurtje in de paddenstoel, en in de deuropening stond een kabouter in een tovenaarsgewaad, en met een puntmuts met sterren er op. “Ik ben de tovenaar die je zoekt” piepte het ventje. Paarskapje legde uit wat er aan de hand was, en de tover-kabouter zei: “Ik denk dat ik daar wel een oplossing voor weet, ik kan een toverdrank brouwen die iedereen uit de slaap laat ontwakken. Maar daar heb ik hulp bij nodig. Als je binnen komt, kunnen we aan de slag.” Paarskapje vroeg zich af hoe ze binnen moest komen in de paddenstoel maar de tovenaar legde uit, dat als je een hapje nam van de ene kant van zijn paddenstoel, je zo klein als een kabouter werd, terwijl de andere kant er voor zorgde dat je je gewone afmetingen terug kreeg. Voor hem zelf was het gewoon een maaltijd, want wat hij ook at, hij kreeg er altijd de afmetingen van een kabouter door, maar voor Paarskapje zou het nuttig zijn. Dus snel brak Paarskapje een klein stukje af van de ene kant van de paddenstoel, en stopte dat in haar rugzak, en nam een stukje van de andere kant, en at dat op. En inderdaad, ze werd zo klein als de kabouter, of kleiner zelfs, want ze werd zo klein als een 11-jarig kabouter-kind. Ze ging naar binnen, en volgde de tover-kabouter naar zijn kelder, die vol stond met ketels en potten, en tover-ingrediënten zoals slangenogen, hagedissenstaarten, en ander eng spul, wat des te enger was, als je zo klein bent als een kabouter.

“Als jij me de ingrediënten aangeeft, gaat het sneller”, zei de tover-kabouter. Hij pakte een ketel en vulde die met water. In een ingewikkeld apparaat, goot hij wat poeder, en hij stookte het vuur op. “Slangenooog”, zei de kabouter. Paarskapje keek rond en pakte een bol die wel zo groot als een strandbal leek, en vele malen zwaarder. De kabouter sneed daar een klein stukje uit en gooide het in de pruttelende ketel. Zo ging dat verder, met draken-schub, kikker-teen en nog zo wat van die spullen. “Zo, het is klaar”, zei de kabouter, en hij vulde een flesje met de zwarte, vloeistof uit de ketel.

Ze gingen dus naar buiten, en Paarskapje at het stukje van de andere kant van de paddenstoel, om weer haar eigen grootte te krijgen. Ze tilde de tover-kabouter voorzichtig op en stopte hem in haar zak, en zo liepen ze terug naar het kasteel. Ze liep meteen door naar de koninklijke slaapkamer, en daar haalde Paarskapje de kabouter te voorschijn en zette hem op het gezicht van de koning. Hij zette het flesje aan de mond van de slapende vorst, en goot de helft van het drankje bij hem naar

binnen, maar er gebeurde niets. Paarskapje zette de kabouter nu bij de koningin neer, en die kreeg de andere helft van het drankje, maar bleef ook gewoon slapen. De kabouter riep uit: “Hoe kon ik zo stom zijn? Deze porties zijn natuurlijk veel te klein voor mensen. Ik had genoeg drank om een paar kabouters wakker te maken, maar hier is veel meer nodig.” Paarskapje keek de kabouter vertwijfeld aan. Ze zouden toch niet terug moeten naar z'n paddenstoel, en daar in het kleine toverlaboratoriumpje eindelijk veel van die drank moeten brouwen? Hoe lang zou dat wel niet gaan duren? “Naar de paleis-keuken” zei de kabouter, gelukkig. “Ik vermoed dat ze daar ook wel de belangrijkste ingrediënten hebben.”

Dat deden ze, en terwijl Paarskapje vuur maakte, en een ketel water opzette (na de ketel eerst grondig afgestoft te hebben), zocht de kabouter in de keukenkastjes, en even later stond de ketel te pruttelen, met een hoop poeder er in. “Geen slangen-ogen en zo?” vroeg Paarskapje. “Nee, niet nodig, die had ik alleen voor de smaak toegevoegd, het kan ook goed zonder.”, zei de kabouter. En toen hij even later zei dat de drank klaar was, nam Paarskapje de ketel drank, de kabouter, en een paar bekers snel mee terug naar de slaapkamer. Daar lieten ze de drank een beetje afkoelen, en goten daarna bij de koning en koningin voorzichtig een beker van het zwarte spul naar binnen. En jawel, na een tijdje begon het koninklijk paar wakker te worden. Hun ogen gingen open en ze kwamen langzaam overeind. “Werkt altijd” zei de kabouter. “Maar wat is het dan, dat je de ingrediënten gewoon in de keuken kon vinden?” vroeg Paarskapje. “Koffie natuurlijk”, zei de kabouter.

Nu bekend was, dat alle slapende mensen gewoon met koffie te wekken waren, werd er snel genoeg koffie gezet voor de hele hofhouding, en niet veel later stond iedereen zich uit te rekken, de slaap uit de ogen te wrijven, en zich af te vragen wat er gebeurd was. Paarskapje was inmiddels bij de koning en koningin, en vertelde hen het hele verhaal. En ze liet hen de lakentjes zien waarin ze te vondeling gelegd was, waarna de koning en koningin begonnen te snikken van blijdschap over het terugvinden van hun dochter.

Aan het hele koninkrijk werd aangekondigd, dat de verloren prinses weer terecht was. En Prinses Paarskapje ging meteen aan de slag om haar beloftes na te komen. De koning verklaarde de oorlog aan de landen in het noorden en westen, die zo brutaal waren geweest om de diamanten fopspeen en het gouden mandje van de prinses te stelen. Na een korte oorlog werden die landen veroverd, en Paarskapje maakte de eekhoortjes koning van het westelijke rijk, en de trouwe huishoudster werd koningin van het rijk in het noorden. Ook de goudvis en de tover-kabouter werden rijkelijk beloond voor hun diensten. En berken werden de heilige bomen van het land, en om elke berkenboom knoopte Paarskapje eigenhandig een mooie, paarse strik.

En zo leefde iedereen nog lang en gelukkig.